

Ærbødighed er kærlighed

Luaipou W. er 10 år og fra Victoria i Australien

En fredag bad min lærer mig om at oplæse et digt, jeg havde skrevet, for alle eleverne, lærerne og forældrene til en samling på skolen.

Jeg blev så begejstret og svarede glad ja! Men så blev jeg så nervøs for det.

Da jeg sad på scenen og ventede på at læse mit digt, begyndte mit hjerte at hamre helt vildt. Jeg var så nervøs for at læse noget, jeg havde skrevet, for en masse mennesker.

Så strejfede en tanke mig. Jeg tænkte på, hvordan min familie og jeg læste sammen i Mormons Bog om morgenen inden, jeg skulle i skole. Tanken om at læse i skriften med min familie fik mig til at tænke på vor himmelske Fader. Jeg tænkte på, hvordan han elsker mig.

Jeg følte mig beroliget og ikke længere alene. Mit hjerte hamrede ikke så vildt mere, og jeg følte mig ærbødig.

I *Børnenes sangbog*, s. 12 er der en sang, der lyder:

*Når jeg vil ære min himmelske Fader,
så bliver jeg stille og blid.*

*Jeg tænker med glæde på det, han har givet
til mig i den sidste tid,
men hvis jeg vil ham ære, da skulle det ske,
ja både i gerning og ord.*

*Jeg føler ham nær, når ærbødig jeg er,
mens jeg lever mit liv her på jord.»*

Jeg er taknemmelig for, at jeg mærkede vor himmelske Faders kærlighed, da jeg blev nervøs over for den store forsamling. Og jeg er taknemmelig for, at jeg ved, at han elsker mig højt.

Jeg ved, at jeg i svære situationer kan vælge at være ærbødig og tænke på Gud. ■